

det lader jeg nu staa hen — men vist er det, at den foreslaaede Anvendelse er en Lante, der er fremsat af betydelige Økonomer og Lærkere, som have undersøgt disse Spørgsmaal, og i det Stykke slutter jeg mig til dem. Det, at vi have taget § 72 med, er kun en videre Udvikling af Bestemmelsen om § 62, og at det er en ret forreft Udvikling, er ogsaa erkjendt fra flere Sider. Det ærede Medlem var fremdeles meget utilfreds med, at der staa: Indtagter af Legater, der ikke udtryffeligt ere tillagte selve Fattigvæsenet. I saa Henseende kommer det ærede Medlem ogsaa bagpaa, thi det er en Ting, som man her fra alle Sider har været enig om skulde sættes ind. Det har været medtaget i Forslaget fra det ærede Medlem her bagved (Ingerslev), og fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgfreds (Thorup), og det var ogsaa medtaget i Indenrigsministerens Forslag. Det er Noget, man fra flere Sider, jeg tør næsten sige fra alle Sider, har været enig om, at Legaterne skulde medtages, og det er Noget, som det ærede Medlem ikke behøver at undre sig over; baade Høire, Venstre og Ministeriet have været enige derom, og det er altsaa imod dem, han maa rette sin Behreidelse. Jeg formoder iøvrigt, at det ærede Medlem ikke har havt Tid til ret at sætte sig ind i disse Forhold; men jeg vil haabe, at han, inden han næste Gang kommer ud, faar Tid dertil. Disse Forhold behøve ikke at være Gjenstand for hans Forundring, vil han forundre sig over Noget, maa det være over, at det andet Thing, Ministeriet og forskjellige Sider her have ment og udtalt sig, som de have gjort, herom. (Suel: Det gjør virkelig Ingenting). Ja, jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem vil være istand til at frembringe noget aldeles Nyt! Hvem tvivler vel om det? Det ærede Medlem mente fremdeles, at Understøttelseskassen vilde komme til at mangle Penge, men det kan jo ogsaa kun bero paa, at det ærede Medlem ikke har havt Tid til rigtig at læse Lovforslaget, thi det ærede Medlem maatte ellers kunne have set, at der udtryffeligt staa i § 7, at Udgifterne efter §§ 3 og 4 udredes af Staten og Kommunen hver med Halvdelen. (Suel: Er det virkelig Meningen?) Ja, det er Meningen, og jeg tror ikke, der kan faas nogen anden Mening ud af det. Der staa udtryffeligt — jeg skal læse de to Linier op —: Understøttelseskassens Udgifter efter §§ 3 og 4 blive aarlig tilbagebetalte denne af Statskassen og af vedkommende Kommunekasse, som hver udreder Halvdelen (Suel: Saa behøvede den jo ikke Mere!); men ved det ærede Medlem da ikke af, at der ogsaa kan være Trængende udenfor dem, der ere istand til at gaa ind i en Alverdomsforsørgelses- eller Sygekasse. Paa dem troede vi, at vi kunde hjælpe med. Jeg erkjender med det ærede Medlem her bagved (Ingerslev), at Understøttelseskasserne ikke ere for dem alene, der kunne træde

ind i Syge- og Alverdomsforsørgelseskasser, men for mange flere, og jeg tror dog, at de ville faae ret rigelige Midler til den Brug. I ethvert Fald kan det ikke være Lovl underkastet — og det maa bero paa en mangelfuld Granskning af Lovgivningen fra det ærede Medlems Side, naar han mener, at det er tvivlsomt, — at Udgifterne efter §§ 3 og 4 skulde erstattes, thi det staa der tydeligt nok, og jeg tror aldrig, man har været i Lovl derom. Man vil altsaa se, at de Udgifter, der skulde komme tilstede efter § 2, kun ere de, der ligge udenfor §§ 3 og 4, de ere kun til at hjælpe Folk, der ikke have været istand til at indskrive sig i en Syge- og Alverdomsforsørgelseskasse. Udgifterne efter §§ 3 og 4 ere derimod tvungne og blive at erstatte med Halvdelen af Kommunen og Halvdelen af Staten. Man kan være uenig med os i de enkelte Bestemmelser, det er det ærede Medlem f. Ex. her bagved (Ingerslev), men han er vistnok ikke uenig i, at Lovforslaget ikke skal forstaaes saaledes, som det ærede Medlem (Suel) forstaaer det. Dernæst sagde det ærede Medlem, at de, der skulde have Hjælp, skulde efter § 3 melde sig Aaret iforveien, og at det ikke var let for saadanne Fattigfolk at vide forud, om de ville komme til at trænge til Hjælp. Jeg troede, at selv Fattigfolk vidste, hvor gamle de vare, og det staa jo i Paragrafen, at, naar en Mand er 60 Aar, har han Ret til at søge Hjælp. Det er jo ikke Bestyrelsens Sag at vide, hvor gamle Folk ere, men naar de melde sig, er det Bestyrelsens Sag at undersøge, om de have de fornødne Betingelser. Det tror jeg ikke vil ligge over deres Gode, hverken paa den ene eller den anden Side. Jeg skal derfor ikke gaa videre i Rette med det ærede Medlem, men jeg vil haabe, at han ligesaa omhyggeligt vil sætte sig ind i de Forhandlinger, der ere førte i 1874, 75, 76, som han i sit Referat forleden viste, at han havde sat sig ind i Arbejderskommissionens Forhandlinger; saa vil meget af Lovforslaget blive klart for ham, som nu ikke er det, thi selv den Klogeste kan jo lære. — Da jeg ikke mener, at der er fremkommet andre Udtalelser, der give mig Anledning til yderligere Bemærkninger, skal jeg her slutte, idet jeg vil udtale det Haab, at Sagen maa blive forhandlet nærmere i et Udvalg, og at det ikke vil vare saa længe, inden Regjeringen selv vil tage Sagen i sin Haand, hvorved der muligvis kan træffes en Løsning, idetmindste en delvis Løsning.

Suel: Jeg tror virkelig ogsaa, at det vilde være rigtigt, om den høie Regjering vilde tage denne Sag i sin Haand, thi det er vistnok den eneste Maade, hvorpaa den kan finde en tilfredsstillende Løsning. — Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre i Anledning af den ærede sidste Talers Foredrag. Det